

KULCSÁR FERENC

Simeon éneke

T. S. Eliot emlékének

És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, akinek neve
Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala,
aki várta az Izrael vigasztalását.

Lukács 2,25-26

Párát fújnak Ofel dombján Heródes lovai.
Sion hegyén a fagy elől dérepte róka menekül,
s a hideg csöndben egy hópihe öreg szememre ül.
Hosszan éltem Jeruzsálem városában, s láttam,
le vannak, mint szögek, verve a bölcsesség szavai:
az Istent féljed, s megtartsad
parancsolatit,
mert ezek az embernek legfőbb dolgai.
Elűztem hát szívemből a haragot,
ne sötétüljenek el számban a szavak,
amikor majd megremegnek a háznak őrizői,
és megrogynak az erős férfiak.

Ó, ki emlékszik majdan a házamra,
amikor az ajtókon elfordulnak a záruk,
amikor a malmok halkabbakká válnak,
és csendesebbé az éneklő leányok?
A mandulafa megvirágzik akkor,
és kipattan a szegfű meg kapor,
s az imádkozó sáska vonszolódik reggel,
s elmegy az ő örökös házába az ember.

Ha eltörik a korsó a forrásnál,
s behull a kerék a vén kútba,
ki emlékszik akkor majd házamra,
hol gyermekeim gyermekei laknak,
s bujdoklása jön el a szavaknak:
a szent igék a zerge ösvényére bújnak,
a prémes róka otthonába odalent,
s a bánat és a halál szurdokában
senki nem érti, énekem mit jelent.

Mert jön kora a kötélnek, az ostornak, a könnynek,
jön ideje rothadásnak, tébolynak és sírásnak,
átkozott lesz kosarunk és teknőnk,
s átkozottak lesznek imái a szánknak –
add meg, Uram, a te békéd nekünk mindörökké.

A csüggedés hegyének stációi jönnek,
 kiisszák a népek a harag poharát,
 égről földre szakad ékességük, díszük,
 s kitépetvén szájukból a hűség, eszik a föld sarát és porát.
 Ó, romlásuk nagy lesz, nagyobb, mint a tenger –
 add meg, Uram, a te békéd most és mindörökké.

A kárhozat s a bűn stációi jönnek,
 világunknak verme mélyén
 szunyókál a nagy kígyó vemhesen,
 fel-felriad, éhes, falásra készül,
 miközben a vén Babilon fala égig épül –
 a te békéd, Uram, add meg mindörökké.

A halál és az ítélet stációi jönnek,
 századokat szennyez majd lázas rémület,
 ajtók alatt, kulcslyukon át árad,
 éhező varjú károolja neved,
 feszülten vár bokrok közt a hiéna,
 majom tapsol, grimaszt vág, bólogat is néha,
 s a föld mélysége, menny magasa felfakad,
 elmosván a szertesztét szórt holtakat –
 a te békéd add meg mindörökké, Uram.

A megváltás hegyének stációi jönnek.
 Beteltek ím a régiek, s most újakat hirdetsz,
 emeljétek szavakat, kősziklák és puszták,
 tengerek és szigetek, cipruserdők, fűzfák,
 mossátok meg orcátokat, hegytetők,
 daloljatok új éneket, vaddal teli legelők –
 a te békéd add meg, Uram, most és mindörökké.

A láthatatlan fény stációi jönnek.
 Dicsőségéd hirdeti majd az is, ki megtagad,
 hisz nem bírnának megtagadni, ha Te nem léteznél,
 szomjúhozván elrejtett fényednél.
 Szövetneked lángjáért most hálát adok néked,
 a földnek minden népe híván hívjon téged,
 még akik egykoron általszegeztek is.

Párát fújnak Ofel dombján Heródes lovai.
 Sion hegyén a fagy elől dérlépte róka menekül,
 s a hideg csöndben egy hópihe öreg szememre ül.
 Ó, add meg most, Uram, az *Izrael* vigaszát
 annak, aki távozik és akinek
 tudtul adtad minden beszédedet.

Esküvő

Réges-régen készül már, de nem bír
elkezdődni e vers. A szobám falán függő,
múlt nélküli, jövőtlen fotó a tárgya,
melyet átfon, körbeleng
az elmúlás botránja. 1945-ben
készült a kép, apa s anya esküvőjén,
épp amikor fejük fölé égő

glóriát rajzolt az ég. Az elvonuló háború
hiénaarca teszi tán, hogy a húszéves mátká a képen
kissé riadt Mona Lisa-mosollyal néz
a lencsébe, akárha puskacsőbe, mint aki túlélte
valami esztelen ragyogást,
gyalázatot és megaláztatást. Mégis olyan,
mint a sötétkamra mélyén kinyíló liliom,
aki tudja, hogy a szerelemnek lángjai
az Istennek lángjai: orcái, akár a galambok,

alabástrom nyaka, mint a templom tornya,
s szemében az ifjúság tengermélye ragyog.
Mellette a fiatal férfinak a haja
mint hollóé, fekete, s orcája, mint a Gileád
szőleje. A menyasszony s a vőlegény mögött

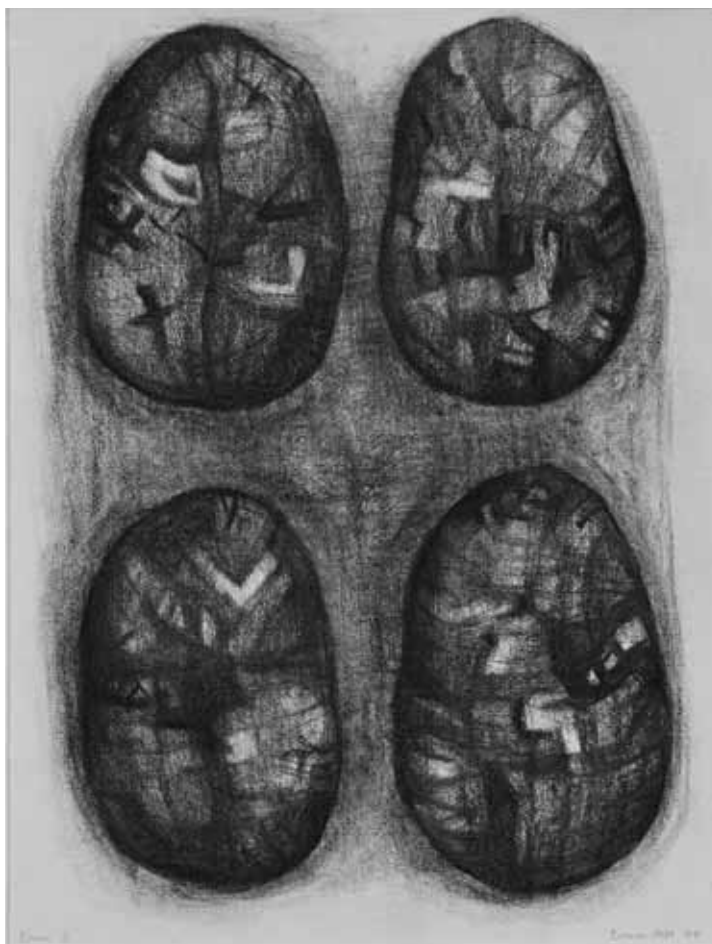
egy tébolyult kéz országhatárokat tologat,
miközben a füstszínű ég alatt
élők és holtak és mindenk
tűzben fürdenek: Európa vadlányarca
lángok közt zokog, városok égnek, szentek
és templomok. A boldog és riadt esküvői kép mögött,

a történelem krétafehér tengerén
megölt katonák fekszenek,
s miután az ifjú pár arcára
reá ütik a bélyeget,
megszüli a nádszál asszony – Édentől keletre –
az első gyermeket. Ekkor már a holtak
újra énekelnek, s világra jön egy újabb

fiúgyermek, akit aztán bepólyál az Angyal
a fagyos téli éjbe. A Szudétákra zakatoló vagonok
elcsitulnak végre, s a halott leányok kirándulása idején,
október lángoló, hamvas tetején
megszületik – verset írni – még egy fiúgyermek,
koloncnak, tehernek. S az ifjú asszony,
az ifjú férfi a rög fölé görnyed, veríték a világ,
viselős az élet: bogáncskóró mind az ünnep,
mind a sírbatétel, hadakozás minden a halállal,

fáradozás a fénnel. Esküvő. 1945. A réges-régi fotón
 az ifjú mátká jó illatú nád, nárdus és sáfrány,
 s tudja, hogy a szeretet erős, mint a halál,
 és kemény, mint a sír, a szerelem. A fiatal férfi hajkoronája,
 mint kecskének nyája, feje, mint drága,
 megtisztított arany a meghűsülő napban,
 a múltó alkonyatban, mialatt a Volga–Duna–Elba–Szajna–Temze
 habos vizén zúg alá az idő, s a civódó mindenséget,

mint roppant madárfészket, felpántlikázott szavakkal
 bélelik ki a fémszirének. Cibálja-tépi
 az ifjú mátká s vőlegény ősz haját a szél,
 olvasván a Jelenéseket: Isten népe örömmel
 jó majd elő s békességben lépeget. S a megtört asszony,
 megtört férfi szívében
 szétomolnak csendben a nagy hegyek,
 kiszáradnak szemükben a tengerek. Átöleli őket
 az őszelői-télutói fény, s forognak e megszületett versben,
 forognak a téridő
 elgörbült gyémánttengelyén.

KELEMEN KATA, Köveim 2., 2013